

Norske masterutdannede må inkluderes i EFPA

Den europeiske psykologiplattformen EFPA skal representere og fremme psykologien som et mangfoldig fagfelt, men norske master- og doktorutdannede er ikke representert. Det er svært kritikkverdig at Norsk psykologforening ikke ser noen grunn til å endre dette.

TEKST

Madeleine Dalsklev

Karen Eimot

PUBLISERT 5. oktober 2015

PROFESJON I ENDRING

Tidligere i sommer sendte vi, på vegne av Psykologiforbundet, en henvendelse til Norsk psykologforening angående norsk representasjon i den europeiske psykologiplattformen EFPA – European Federation for Psychologists' Association. EFPA beskriver seg selv som et «forum for europeisk samarbeid i et bredt spekter av akademisk trening, psykologisk praksis og forskning», og inkluderer i utgangspunktet psykologer som jobber innenfor alle fagområder av psykologien. Dette gjenspeiles i at EuroPsy-sertifiseringen, som er utarbeidet for å kvalitetssikre psykologiutdanninger, ikke kun utstedes til kliniske psykologer, men også innenfor områder som organisasjonspsykologi, utdanningspsykologi og andre. Men EFPA har kun en medlemsorganisasjon per land, og den norske representanten Norsk psykologforening (NPF) inkluderer bare de med profesjonsutdanning i psykologi. Dermed utestenges master- og doktorutdannede fra en sentral plattform.

En mulig løsning på problemstillingen ville vært at det ble dannet en norsk paraplyorganisasjon som inkluderer NPF og Psykologiforbundet. Dette er i tråd med EFPAs vedtekter, som sier at EFPA skal støtte opp under dannelsen av et nasjonalt nettverk som kan overta medlemskapet i tilfeller der det finnes mer enn én nasjonal forening. En slik løsning synes likevel ikke NPF å være interessert i. I sitt svar på vår henvendelse gjør spesialrådgiver Julius Okkenhaug det klart at NPF ikke ser noen grunn til å iverksette noen nasjonale prosesser for å endre den norske representasjonen. Okkenhaug refererer til at de fleste norske psykologer er medlem av NPF og dermed også representeres i EFPA. Det er imidlertid tydelig at EFPA har en bredere definisjon av hva en psykolog er og arbeider med, enn den som er gjeldende i Norge.

Dessverre føyer denne reaksjonen seg inn i en rekke eksempler på hvordan NPF motarbeider master- og doktorutdannedes muligheter til å delta og bidra til faglig utvikling. Det seneste eksempelet var i diskusjonen om det burde være et krav at ny instituttleder ved Psykologisk Institutt ved Universitetet i Oslo skulle ha profesjonsbakgrunn. Visepresident i NPF, Birgit Aanderaa, uttalte da til Uniforum at dette burde være et ufravikelig krav både ved denne anledningen og i all fremtid. NPF hevder å være både en fagforening og en faglig forening. I prinsippprogrammet kan vi blant annet lese at NPF skal arbeide for å fremme anvendelsen av psykologisk fagkunnskap, for forskning og fagutvikling, og være en pådriver i å opprettholde bredden i faget. Men gjentatte ganger fremstår det som om faglig fellesskap og utvikling er mindre viktig for foreningen enn at profesjonsutdannede skal beholde eneretten på en beskrivende yrkestittel, lederjobber og tilgang til europeiske plattformer.

Masterutdanningene i psykologi har vært tilbudt ved norske universiteter i over ti år. Vi arbeider med viktige samfunnsoppgaver innenfor andre områder enn det kliniske, og en betydelig andel av oss går videre til doktorgradsstudier og er dermed med på å videreutvikle psykologifaget. Det er derfor viktig at vi finner løsninger på hvordan master- og doktorutdannede i psykologi fra Norge kan delta i en organisasjon som er ment å representere og fremme psykologien som et mangfoldig fagfelt. Psykologiens fremtid og videreutvikling ligger ikke i splittelse og utestengelse. Fremtiden ligger i fellesskap, samarbeid og kompetanseutvikling på tvers av utdanningsbakgrunn.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 10, 2015, side

TEKST

Madeleine Dalsklev, Fagpolitiske rådgivere i Psykologiforbundet

Karen Eimot, Mastergradsstudenter i psykologi, Universitetet i Oslo